

tergangsfuldmægtig, og som derfor kan have haft vanskeligt ved at tilrettelægge processen på en hensigtsmæssig måde. Førés sagen af en juridisk uddannet rettergangsfuldmægtig, bør vurderingen på den anden side være mere restriktiv. En stillingtagen til, om nægtelse af at tillade nyt processtof kan medføre et uforholdsmæssigt tab for parten efter *nr. 3*, må bero på en konkret vurdering af sagens betydning og af de konsekvenser, som det pågældende processtof må antages at kunne have for sagens resultat.

Udsættelse af sagsbehandlingen

Til § 225

Stk. 1 fastslår, at udsættelse af sagen kun kan finde sted i det omfang, retten finder det nødvendigt. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i den gældende retsplejelov, om end princippet må antages at være gældende også i dag. Princippet fremgår forudsætningsvis af en række bestemmelser også i den danske retsplejelov. Formålet med bestemmelsen er at bidrage til, at sagerne behandles med den nødvendige hurtighed.

Retten vil i medfør af bestemmelsen kunne nægte en part fristforlængelse eller udsættelse af et retsmøde, hvis der ikke findes at være tilstrækkelig begrundelse herfor. Dette gælder, selv om parterne måtte være enige om, at sagen bør udsættes. Parternes indstilling til spørgsmålet er således ikke i sig selv afgørende, selv om baggrunden for deres holdning kan have betydning for, om betingelsen for udsættelse må anses for opfyldt.

Som eksempler på omstændigheder, der kan begrunde en udsættelse af sagen, kan nævnes sygdom eller andre uopsættelige forhold hos retten eller parterne mfl. Det overlades til retten at vurdere, om parten skal dokumentere sådant forhold. Udsættelse kan ligeledes komme på tale, hvor sagens behandling bør afvente en administrativ eller retlig afgørelse, som vil få indflydelse på sagens udfald, jf. herved til sammenligning den danske retsplejelovs § 345.

Det følger af bestemmelsen, at udsættelsen ikke må strække sig over en længere periode end nødvendigt, henset til formålet hermed.

Efter bestemmelsens *stk. 2, 1. led*, der i et vist omfang svarer til den danske retsplejelovs § 361, stk. 5, skal retten udsætte sagen, hvis en part anmoder om, at advokatmyndighederne skal tage stilling til en advokats vederlag. Endvidere skal retten efter *stk. 2, 2. led*, udsætte sagen, hvis en forbruger anmoder om, at en sag indbringes for Grønlands Forbrugerklageudvalg. Bestemmelsen svarer i et vist omfang til den danske

retsplejelovs § 361, stk. 1, dog bl.a. med de ændringer, der følger af, at Forbrugerklagenævnet ikke har kompetence i Grønland, ligesom der ikke på nuværende tidspunkt findes brancheklage- eller ankenævn i Grønland.

Udeblivelse senere under forberedelsen

Til § 226

Bestemmelsen tager som noget nyt udtrykkelig stilling til spørgsmålet om sagsøgtes udeblivelse eller undladelse af at indgive et processkrift i de tilfælde, hvor sagsøgte tidligere har svaret i sagen. En lignende bestemmelse fremgår af den danske retsplejelovs § 360, stk. 3.

Det foreslås, at der også i disse tilfælde kan afsiges udeblivelsesdom. Det præciseres dog, at der kun kan tages hensyn til de påstande og anbringender, som sagsøger har angivet i stævningen eller i et retsmøde, hvor sagsøgte var mødt, eller i et processkrift, som er forkyndt for sagsøgte.

I forhold til denne bestemmelse gælder det ligeledes, at udeblivelsesvirkning kun kan indtræde, hvis det er tilkendegivet ved den meddelelse, hvorved sagsøgte er indkaldt til retsmødet eller har fået meddelt fristen for indgivelse af et processkrift, jf. herved § 229. I øvrigt henvises til bemærkningerne til § 221 om de hensyn, som retten bør tage i betragtning i forbindelse med en eventuel indkaldelse af en part uden for det sted, hvor vedkommende bor eller opholder sig.

Hvis retsformanden finder det uhensigtsmæssigt at afgøre sagen ved udeblivelsesdom – hvilket f.eks. kan være tilfældet, hvis sagsøgte tidligere er fremkommet med væsentlige og velbegrundede indsigelser – kan retten i medfør af § 230 beslutte ikke at tillægge udeblivelsen eller undladelsen nogen betydning.

Til § 227

Bestemmelsen, som erstatter det gældende kapitel 3, § 10, fastlægger retsvirkningerne af, at sagsøger udebliver fra et retsmøde eller undlader at indgive et processkrift i overensstemmelse med rettens bestemmelse. Den danske retsplejelov indeholder lignende bestemmelser i § 360.

Retsvirkningerne af sagsøgers udeblivelse eller undladelse af at indgive et processkrift er, at retten afviser sagen. Dette indebærer en skærpeelse i forhold til i dag, hvor hovedreglen er, at behandlingen af sagen fortsættes, og der afsiges dom i realiteten, eller sagen udsættes, selv om sagsøgeren udebliver eller undlader